

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τό καταδικωτικό απόσπασμα είχε κινήσει από πολύ πρωί τραβώντας προς τό παλιό Μοναστήρι, με τους παχιούς τους Ισκιούς και τό κρύα νερά. Ο Καπταν Καρανταής, ό λοχίας των ετών, κόκκινος και στρογγυλός σαν ραπανάκι τό είχε διατάξει αποβράδυ:

— Είς τήν μονήν θά κατασκηνώσομεν αύριον λίαν περι τήν προύρα ίνα τόν Μάιον δρέψομεν δύνοντας κι άξιοιυριπός!
 Ήταν παλαιό έθιμο έπαρχιακό, νά πηγαίνουν τό πρωί τής Πρωτομαγιάς πολλές οικογένειες στη Μονή κι έκει νά γιορτάζουν τό Μάι. Έπλεκαν στεφάνια, στρώνονταν στό τραπέζι με τά άρντια τής σουβλάς, τά γιουούτια, τίς σαλάτες και τό κοκκινέλι τό χωριάτικο και γλεντοκοπούσαν. Ή πανδαισία αύτή έδινε φτερά στους έθωνικούς πόδας και έκανε τόν λοχία νά πηδάη σαν άτι που τ' άφησαν σε άπάτητο χωράφι...

Και είχαν δίκαιον ή οικογένειες νά προτιμούν τό παλαιό τό μοναστήρι, με τους άγιους τους άχρούς και τους μαυρισμένους τόχους. Ο ήγούματος τής μονής, ό Πάτερ Άνανίας, ήταν άγαθός γέροντας, λευκόμαλλος και σεβαστός, περιποιητικός και γλυκύτατος. Έπίσης και τό άλλο προσωπικό τής μονής τό όποιο έμόναζε έκει καλυμμένον έν Κυρίο και λιπανόμενον έν Πνεύματι Άγίω, ήταν πόθιμο και ευγενικό. Ο οικονόμος τής μονής, ό Λαυρέντιος, ήταν έπίσης διασκεδαστικός, χαριτωμένος, και άγαπητός σ' όλα τά φουσανοφορούντα δίποδα τής έπαρχιακής περιοχής. Ολοστρόγγυλος και κατακόκκινος σαν τομάτα, σφιχτόζος σαν πορτοκαλλόφλυδα. Άπό δύναμι; Μπορούσε νά οργώσει μόνος ένα χωράφι, ζευγμένος σαν βώδι στό άροτρο.

Άγιος όμως άνθρωπος... Α! περί αύτου δευτέρα γνώμη δέν υπήρχε! Έτσι τουλάχιστον Ισχυρίζοντο τά γυναίκα. Και πράγματι όλα τά φρεσιμάτα του μέσα στη μονή άγια και ταπεινά. Προσεκτικός πολύ και φρόνιμος. Μόνον άσπίτος που ήτανε πολύ. Μιλούσε και έβραναζότανταν τά θηλυκά από τά γέλοια!

— Τι νά κάνομε! τζάνοιμ! Νά γιάσω! ού κόσμος λιγάκι!...
 Ή κυρά Μαρίνα ή Τσατσούρα, ή Γκέλο ή Πανομαρίνα, ή Σοφία ή Κανηλού και ή Τεθή του Σκέτου—σαν πρώτες δά νοικοκυράδες του χωριού—τάμα τό είχανε νά μη λείπουν κάθε χρόνο τή Πρωτομαγιά από τό μοναστήρι. Μπροστά-μπροστά ή κυρά Μαρίνα, με τήν «δγοραϊκή» όμπρέλλα τής, χοντρή καθώς ήταν, άρμένιζε σαν φρεγάδα με φουσκωμένα τά πανιά!

— Νοικοκυρά γυναίκα δά!
 Πίσω ό Κανηλάς, ό Μαρίνης, ό Σκέτος, ό Γόγολος, ό Πανομάρας και χονδρικός έν γενέι, των έκδραμόντων ή οικογένειες και πίσω-πίσω «τελευταία και ύστερη» σαν ούραγός ή Μαρούλλα, ή δούλα τής Τσατσούρανας, μα δούλα δροσερή, σαν πρωινό μαρούλι, με κόκκινα και μοσχοβολημένα, σαν μήλο μάγουλα, με κάμ μπράτσα τορνευτά και ένα στήθος που φούσκωνε σαν κοχλασμός νιότης και άνοιξεως. Τό δροσερό τό δουλικό του χωριού, ή άφράτη και λαχταριστή και χαμηλοβλεπούσα Μαρούλιώ, ό πειρασμός του πατρός Λαυρεντίου—αυτό άναμεταξύ μας, παρακαλώ—και ή αιώνια του Καπταν Καρανταή σκέψης και ένόχλησις— και αύτό πάλιν άναμεταξύ μας παρακαλώ.

— Άχ! νά είχε έκάτο πρωτομαγιάς ό χρόνος!... διενόστιτο και άνασταναζε ό πυριφλεγής, πάτερ Λαυρέντιος.

Και περιμένοντας τή Μαρούλιώ ρωτούσε και ξαναρωτούσε από τά μεσάνυχτα άκόμα:

— Ήρθε ή κυρά Μαρίνα ή Τσατσούρα, ή νοικοκυρά;
 Τή στιγμή εκείνη κατέφθασε και ό Καρανταής κοπτόμενος και έρωτών:

— Άνεφάνη Μαρούλα εις τόν ουρίζουντα;...

Ήταν ένα πρωί έξόχως Μαγιά-

Στήν άνατολή ό Μάης με τήν ά-Ή Μαρούλα Μπουρεϊ νά τά φάη κίνα φειδ' του καθή-

της έκκλησίας και τήν ευνοιαν τής άρχής, έκάλεσε στο τραπέζι τής τόν Καρανταή και τόν Λαυρέντιο. Άναμμένη από τή φωτιά, κατακόκκινη σαν παπαρούνα, στολισμένη με διαμάντια από ιδρώτα, πυρωμένη σαν αυγό, προκλητική σαν άμαρτία, ή Μαρούλα έστριφνούζε τό ψητό στη σουβλά, τό ψητό που αναλίγωνε σε κεχρημαρμένες σταλαγματιές λίπους και σκορπούσε κνίσια πούφερνε γαργαλισμούς μέχρι λιποθυμίας στο λάκιγγα.

Άπλα στέκονταν ό Λαυρέντιος σαν Χάρυβδις, έτοιμος νά ρουφήη άχόρεταγα Μαρούλα και ψητό, μηδέ τής κυρά Τσατσούρας έξαιρουμένης! Ού μην άλλα και ό διστυγής Καρανταής ήταν άξιολύπητος. Έστριφνούζιζε κι αυτός, σαν νά ψητόταν στη φωτιά, πάνω σε μα άόρατη σουβλά!

— Χάι μανούλαμ! πάου ού μαρούς! Ξεφόνιζε κάθε τόσο.
 Έξαφνα ό Λαυρέντιος δέκοψε τήν σιωπή και ειπε τήν ύπηρέτρια:

— Μαρούλα, δίν μου δίνεις έκείνο τό νεφρό, έψηθήκα...

— Άμέσως όμως ό Καρανταής μπήκε στη μέση και φώναζε:

— Πραξικόπημα κατά τής άξιερίοτητος του άρντιού. Μη ταράξει πικραλό του καθιστός τόν νεφρόν! Μόνον του γλυκάδ' κρέμ' νά κοιμισθ ή ινθάδε!...

Ή Μαρούλα τού πρόσφερε τό γλυκάδι, ντροπαλή, ντροπαλή:

— Ουρίτσι κήρ λουζία!

— Σι άναμένου, τής ψηθύρισε τότε ό λοχίας σβήνοντας νά πάρη -του γλυκάδ' σ' άναμένον λέου, αβ' μηρόν κι παραχόλια στον πεύκου του μγάλου, νουτιουνατολικώς τής ομματαίς! Ίέχω κάμ νά σοφ' πόι!.

Ή Μαρούλα δέν άπάντησε. Κοκκίνισε μόνον σαν παπαρούνα.

— Ίκρουχορησάμιν ίέν βήμα επί τά εμπροσθιν, έσέκφηκε ό λοχίας, και γιορίζοντας στους κυρίους τής Μαρούλας φώναζε:

— Έ ούρ'κυρά Τσατσούρου, μείδι συγχίρου, μείδι κατά ντιπ συνειδήσις δέν σάς θίγει διά παντός και καθουλουκληριαν;

— Τι εν' κήρ λοχία;
 — Του τσ' πι ιδώ ψηθκι κι κάμ κι ρουδουκουκνίσι. Άνάγκη ν' άντικαταπαθ ή διά τής Ιριδιρεας...

Και προς τήν Μαρούλαν στροφόμενος:

— Άίνι ούρη Μαρούλιώ νά πόνψ' του Μάι κι σί.
 Ο Γέρω—Κωβιός, ό γέρω—άίητης, ό κολλήσις στη Μονή, όπως οί λευχίνες στους τοίχους τήν άντικατέστησε.

Χαρωπή σαν πεταλούδα ή Μαρούλιώ, έτρεξε προς τά κάτω, μεσα στα χαμόκλαδα και στα πορνάρια, ζητώντα, τόν Μάι. Ο Καρανταής σηκόθηκε τότε κι αύτός. Ο Λαυρέντιος τόν έμμηθη.

— Για πού πās παπούλη μι του καλό; τόν ρώτησε ύποπτα ό λοχίας.

— Ως πάρα κάτω ευλογημένε! Έχει φειδια ή πλαγιά, μην φάει κανένα τά κορίτσια...

— Πιριττόν, πιριττόν. Ή ίξουσία αναλαμπάν' τήν δημοσίαν τάξιν ίναταθα!... Μιβαίνου ίνα μελετήσου τά πράγματα έπιουπλους.

— Κύρ' λοχία, δέν ξεφετε τά μονοπάτια, έτόλμησεν ό Λαυρέντιος.

— Ουδέ δυό κουτζάμ γαλόνια ιδώ κι δέν ξερού τά μουνουάτια!

Δέν είχε προχωρήσει όμως δέκα βήματα και ό Μήτρος ό Κοψιδας, ό δεκανέας, τόν κατέφθασ: άσθμαίνοντας.

— Κύρ' λουζία! κύρ' λουζία! Ή Ταρμπίκους ίέκλημη τρία τραγιά!

— Ουρ τι λιές;
 — Μάλιστα κύρ' λουζία κι τούς συλλήψαμι δύνοντας. Πρέπει νά τους άνακρίνη!

— Κι τά κορίτσια πού νά τ' άφήσου!

— Ο Καρανταής

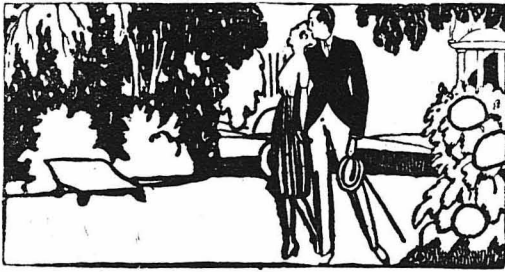
Δίποδα και τετραπόδα ετέθησαν εις καταδίωξιν

Ή κυρά Μαρίνα ή Τσατσούρα.

Ο Καρανταής

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ... ΕΜΠΟΡΟΙ!

Φαίνεται πώς εινε πολύ τής μόδας τελευταία στο Παρίσι ν' άνοιγουν οι μεγάλες καλλιτέχνιδες καταστήματα και να επιδίδονται έκτος άπ' την τέχνη τους, και στο έμποριο.

Μιά από τις καλλιτέχνιδες αυτές έγινε μεγάλη μοδίστα και μιά άλλη μεγάλη καπελλού. Ή περίφημη μάλιστα Αίνα Καβαλλιέρι άνοιξε ένα ίνστιτούτο καλλονής στην άριστοκρατικότερη συνοκία του Παρισιού! Το κατάστημα αυτό εινε φημισσάτου ρυθμού, έχει χαρακτηρισμένα σαλονάκια και άπ' την πρώτη στιγμή έτράβηξε τις Παριζιάνες που θέλουν να... έπισκευάσουν την όμορφή τους!

Εύτυχως γι' αυτήν ή Αίνα Καβαλλιέρι εινε ή πιο ζωντανή ρεκλάμη τών ίνστιτούτου της, γιατί διατηρείται πάντα όμορφη άν και έχει τά χρονάκια της.

κουν πρού παντός!

- Άναλαβάρνουν ιγώ, διέκοψε ο Λαυρέντιος.
- Μαύρου φειδ' που θά τά φάει, μοιρομύρισε τότε ο λοχίας. Και χτυπώντας τό ταροχί του κατά γής μοιρομύρισε:
- Ίέρους κι καθήκουν! Δυσμοιρους Ίξουσία τί τραβάς!...
- Και σαν νά πήρε κάποια άπόφαση γύρισε προς τόν Κοιτίδα και τούτσε:

- Παρουσιάζει τουν ουρέ τουν συλληφθέντα καμπροσθέν μου διά τά πιρατσιού!

Ή ανάκριση έτελείωσε, ή ώρα έπέρασε, τό τραπέζι έστρώθηκε σχεδόν, κι' ή Μαρούλα δέν έφαινονταν. Τά άλλα κυρίστια γύρισαν με άγκαλιές από κατακόκκινες παπαρούνες, σαν διασπασμένα φίληματα, άπό μαργαρίτες άθίδες, σαν μάτια μικρού παιδιού, άπό άνεμώνες με πορφύρωμα κοριτσιού που πρωτοαισθάνεται άγάπη, με κίτρινα σαν ήλιοστάλαξα σχοίνα, με κιάνους γαλανούς, σάχεια μερωμένα και κρασιανάδες και μοσχοχόματα και λογίων-λογίων άρουλουδά.

Ή Μαρούλα όμως δέν έγύρισε. Αουλούδι λαχταριστό κι' όλόδροσο τό άρπαξε κάποιος άπ' τούς άνθρώπους του μοναστηριού φαίνεται!... Μπορεί κι' ο Λαυρέντιος.

Βόμβα νά έκοκαξε πρό του Καρανταή δέν θά τόν τάραζε έτσι!

- Ουδ' τί ταμπλάς! ψιθύρισε.

Και γυρίζοντας προς τήν άναστασθέντα για τό σκάνδαλο κόμο και τούς εδζώνους τους συνταραχθέντας άνέκραξε:

- Ίλι τά Ίχνη παριυθής κι παραχρήμα!... Ίέρουδους κατά καλογήρου δίκην λίκου τρυφιδόν άρνιόν άπάζουοντες...

Οι εδζώνοι έροχίτηκαν εις καταδιώξιν ουδάλιζόντες και βλασημνόντες άπό την πεйна! Οι χωρικοί και οι καλόγηροι τούς άκολουθήσαν. Δίποδα και τετραπόδα άναστατώθηκαν.

Έξεστράτευσαν, άλλα παλά-Λαυρέντιος πουθενά δέν φάνηκε. Κατασυντριμένους και καταϊδρωμένους ο λοχίας άναγκάστηκε νά σταθή.

- Τά πάντα ματιότης! ουδραζε. Ουδαμού φάνημη του θηγιον. Τί δέουν γινέσθι τούτσε; Νά Ίεκαλουθήσουμη καταδιώκοντες προς άγραν τής Μαρούλας ή νά παρηγορηθώμη μι τού ψτό;

Και ο στόμαχος ένίκησε την καρδιαν! 'Ο λοχίας και οι περι αυτόν διευθύνησαν προς τις ψησταίες, όπου νέος ταμπλάς τους περίμενε. Άλλοι πεντασμένοι, έπωφελήθηντες της άπουσίας τών πανηγυριστών και τών εδζώνων, καταδιωκόντων τόν άπαγαγόντα την Μαρούλαν Λαυρέντιον, έροχίτηκαν επί τών ψητών και τά κατεβρόχθησαν μέχρι κοκκάλων!...

'Ο δυστυχής λοχίας έφρούσε:

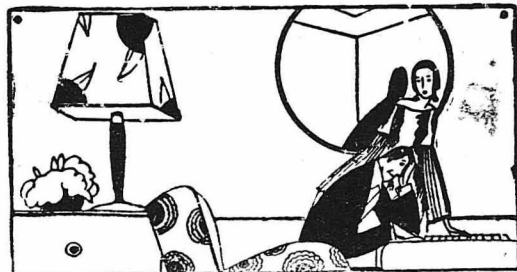
- Ουδ' δέν έινε τίποτης;
- Μάϊδι μαρλόφλου!...
- Άϊ ού μαύρους!... Ουδέ Μαρούλαν θά ίδουμη!

Και τράβηξε προς τό κοντινότερο χωριό, περιλυπος μέχρι θανάτου, μοιρομυρίζοντας άπογοητευμένα:

- Μάϊδι Μαρούλαν, μάϊδι μαρουλόφλου! Φτού σ' έσουράζου σατανά μι τουν άλήγα-νου!...

Σταμ. Σταμ.

- Κάϊ μαρούλα μ' πάου ο Ίέρουος!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Τό λουτρέ των άγαλμάτων.

Στό Λονδίνο ύπάρχει μιά ειδική ύπηρεσία τό *Οφφίς οφ Γουόρξ*, ή όποία έπιμελείται τά πολυάριθμα άγάλματα που εινε στημένα στα διάφορα μέρη της άπεράντου άγγλικής πρωτευούσης. Λόγω της μεγάλης κληνιά που βγαίνει άπό τις άναριθμητες κληνοδόχους του Σίτυ, τά άγάλματα λερώνονται και πρέπει φυσικά νά καθαρίζονται συχνά, τούλάχιστον τέσσερες φορές τόν χρόνο!...

Ή ύπηρεσία καθαριότητας τών άγαλμάτων, ή όποια, άγνωστον διατι έδρευει στο 'Ανάκτορο του 'Αγιου Ίακώβου, (την κατοικία του πρίγκηπος της Ουαλλίας), έδρευει κάθε χρόνο σεβαστό χρηματικό ποσόν για μισθους προσωπικού, εργατών, και προ πάντων για τά ειδη καθαριότητας.

Τά συνήθη άγάλματα πλένονται με σαπούνι και νερό και έπειτα σκουπίζονται με ένα ειδικό ύψαμη. Οι δέ πράσινοι λεκέδες που σχηματίζονται στα βάθρα τών άγαλμάτων αυτών άπό την ύγρασία, καθαρίζονται με άμμωνία.

Αϊ λοιπόν, για νά καθαρισθή ένα άπό τά συνήθη άγάλματα τέσσερες φορές τόν χρόνο δαπανώνται 40 λίρες στερλίνης, (14.000 δραχμές), σε νερό, σαπούνι, και άμμωνία, έκτος τών εργατικών. Τά μικρότερα άγάλματα στοιχίζουν τό λιγώτερο 6 λίρες στερλίνης, δηλαδή τόν χρόνο.

Όταν καθαρίζεται τό τεράστιο άγαλμα του Νέλσονος, που βρισκεται στην πλατεία Τραφαλγιά, ο λογαριασμός εινε τεράστιος. Την τελευταία φορά που τό άγαλμα του Νέλσονος «πήγε τό λουτρέ του» δαπανήθηκαν 400 λίρες στερλίνης (140.000 δραχμές) σε σαπούνι, άμμωνία, νερό και έυλεία για τις σκαλοσιές). Εύτυχως όμως έπειδή τό άγαλμα αυτό βρισκεται πολύ ψηλά και ή άκαθαρία του δέν πολυφαίνεται, καθαρίζεται κάθε 20 χρόνια!...

Κόλλα 'Αγγλίδες άριστοκράτιδες

Στό Λονδίνο έγινε πρό καιρού μιά άπίστευτη σχεδόν δίκη. Μία άπό τις μεγαλειότερες μοδίστες της άγγλικής πρωτευούσης κατήγγειλε κάποια μεγάλη κυρία της άγγλικής άριστοκρατίας επί δόλω, άπάτη και επί πλέον ότι την έξημίσεε μεγάλα ποσά. Θά νομίση βέβαια κανείς ότι ή κυρία αυτή έπαγε τίποτε χρημάτων της μοδίστας ή ότι έφαρσε άπληρωτους λογαριασμούς. Κάθε άλλο. Ή κυρία ήταν ή καλύτερη και τακτικότερη πελάτριά της. Άγώριζε πάντοτε τά περισσότερα και τά καλύτερα φορέματα που έκρεαίριζε ή μοδίστα, και τά επλήρωνε άμέσως, χωρίς ποτέ νά συζητή για την τιμή τους.

'Αλλά τότε θά ρωτήση κανείς πώς άπάτησε και έξημίσεε την μοδίστα της;

'Απλουστατα. Ή κυρία ήταν συννενοημένη με μιάν άλλη μοδίστα, άπ' τις μεγαλειότερες του Λονδίνου, με την όποια ή μηνύτρια βρισκόταν σε άνταγωνισμό.

Μόλις λοιπόν ή μηνύτρια έκρεαίριζε ένα καινούργιο μοντέλο ή κατοχορουμενή έσπευδε πρώτη άπό όλες νά τό αγοράσίη. Έπειτα άπό λίγες ώρες συννεταό μουσικά με την άλλη μοδίστα, με την όποια ήταν συννενοημένη και ή όποια άντέγραφε τις λεπτομέρειες του νέου μοντέλου και τό ένεφάνιζε κι' αυτή σε δυό-τρεις μέρες στην πελατεία της, για δικό της! Έννενοια ότι για την μεσολάβηση αυτή ή άριστοκράτις κυρία έπερνε ένα αρκετά σεβαστό ποσόν.

Μ' αυτόν τόν τρόπο ή μεν άντιγράφουσα μοδίστα κατώρθωνε πάντοτε νά άνταποκρίνεται στις άνάγκες της πελατείας της και νά άνταγωνίζεται άποτελεσματικά την άντιπαλό της, ή δέ κυρία νά εινε πάντοτε ντυμένη σύμφωνα με την τελευταία μόδα και επί πλέον νά κερδιζή και αρκετά χρήματα.

Τό δικαστήριο κατεδικάσε φυσικά την πολυμηχανη και πρακτική άριστοκράτιδα νά πληρώση 10.000 στερλίνης στην μοδίστα την όποια άπατούσε...

'Ο πάτερ Λαυρέντιος

